

DE DIERBAREN

DE Valerie
Eyckmans
DIER
BAREN

Vrijdag, Antwerpen – Podium, Amsterdam

I

Omslagontwerp: Kris Demey
Vormgeving binnenwerk: theSWitch
Foto auteur: Sepp van Dun
NUR 301

Voor Vlaanderen: Uitgeverij Vrijdag
© 2014 – Valerie Eyckmans & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be
ISBN 978 94 6001 238 9
D/2014/11.767/206

Voor Nederland: Uitgeverij Podium
ISBN 978 90 5759 670 4
www.uitgeverijpodium.nl

e-boek
ISBN 978 94 6001 239 6

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het was niet Linda's bedoeling om twee keer over de kat te rijden. Terwijl ze het dier voorzichtig met de neus van haar schoen naar de kant van de weg probeerde te duwen, vroeg ze zich af of ze nu een dubbele moord had begaan. Veel tijd om over de juridische kant van haar misdrijf na te denken gunde ze zichzelf niet, want zodra ze het zachtroze leer van haar schoen rood zag kleuren, wist ze dat ze andere katten te geselen had. Was de kat overigens wel echt dood? Met enige argwaan boog ze zich over het lichaam, waar langzaam een dun straalje bloed uitsijpelde. Bloed, waarvan een halve minuut geleden nog geen spoor te bekennen was, maar dat zich nu plagerig aan haar schoen vastzoog. Ze tuurde een tijdje geconcentreerd naar de borstkas van het beest, om opgelucht vast te stellen dat het zo dood als een pier was.

Linda keek weer naar de neus van haar schoen en voelde een plotse haat. Over de doden niks dan goeds, maar dit rotbeest had zonet haar schoenen verneukt. Ze trok haar pump uit en probeerde, balancerend op één been, de schade in te schatten. In tegenstelling tot andere vrouwen in haar omgeving had ze niks met schoenen, maar dit paar had haar werkelijk betoverd. Ze had zelfs, toen de verkoopster na een eindeloze zoektocht terugkwam met de boodschap dat haar maat niet meer in voor-

raad was, de schoenen zonder aarzelen in een kleinere maat gekocht. In de winkel had ze het nijpende gevoel weggewuifd als verwaarloosbaar en bij het afrekenen had ze goede hoop dat het leer van de schoenen nog zou rekken. Ettelijke blaren en twee gescheurde teennagels later moest ze die hoop, samen met een stel dure mahoniehouten schoenspanners, voorgoed opbergen. Het viel niet te ontkennen: de schoenen waren te klein, veel te klein, maar Linda weigerde zich gewonnen te geven en bleef ze geregeld dragen. Ze had zichzelf geleerd om tijdens het stappen haar tenen net genoeg te krommen om in de schoenen te passen, en daarna net genoeg te strekken om een enigszins elegante tred aan te houden. Maar vanochtend leek het alsof haar tenen dienst weigerden. Nadat ze Finn aan de schoolpoort had afgezet en uitgewuifd, was Linda weer in haar auto gestapt en had ze de schoenen heel even uitgetrokken, waarbij ze de cadans van krommen en strekken gedisciplineerd en ononderbroken was blijven aanhouden. Toen ze de schoenen weer aantrok en de auto startte, leek er geen vuiltje aan de lucht. Ze stopte bij de bakker in het dorp, haalde geld uit de bankautomat en reed naar huis, opgetogen over het mooie weer. Het werd eindelijk zomer.

In het eerste stuk van de brede Acacialaan waar nog geen huizen stonden, liet ze het autoraampje naar beneden en stak ze haar hoofd naar buiten. Ze ademde genoeglijk in en uit, ervan overtuigd dat het een heerlijke dag zou worden. Misschien zou het zelfs zó warm worden dat ze na de middag in de tuin kon gaan liggen. Een beetje meer kleur zou haar goed doen.

Ze had de kramp niet voelen aankomen, net zoals ze

de kat niet had zien lopen. Haar hersenen hadden alert gereageerd en gaven bevel onmiddellijk op de rem te gaan staan, maar haar voet blokkeerde, waardoor het beest met een grote boog door de lucht vloog en meer dan twee meter voor haar wagen landde. Alsof haar bumper een springkasteel was, schoot het door haar hoofd. Ze meende nog net te zien hoe het gewonde dier z'n kopje hief om haar verwijtend aan te kijken toen haar rechtervoet, waarvan de tenen inmiddels al een tijdje gekromd zaten, plots uit de kramp schoot en pardoes het gaspedaal indrukte. In minder dan een minuut had Linda twee keer dezelfde kat aangereden.

Gewoonlijk staan er nog voor de schoolpoort opent al een handvol kinderen op de stoep, en deze ochtend blijkt geen uitzondering te zijn. Meneer Verfaillie kijkt door het open raam van de leraarskamer toe hoe vier exemplaren een vluchtige kus of een schouderklopje krijgen van evenveel ouders en schudt het hoofd. Soms is het leven zuivere wiskunde: vier kinderen aan de schoolpoort vóór halfacht 's ochtends is gelijk aan zestien pulserende knipperlichten aan de overkant van de straat. Hoe sneller de knipperlichten gaan, hoe gehaaster de ouders afscheid nemen. Carrièrekinderen noemt meneer Verfaillie ze, de sukkels die voor dag en dauw worden gedropt, elk een nieuwe spelcomputer in hun rugzakje als wiedergutmachung. Carrièrekinderen kun je er net zo makkelijk uitpikken als lepralijders. Je herkent ze aan de slaap die nog in hun ogen zit vastgekoekt en de chocoladepasta om hun mond.

Het zijn de kinderen die, amper wakker, al in een treinwagen worden geduwd. Geen tijd te verliezen, mama en papa moeten poen scheppen, promotie maken. Soms stapt een ouder even uit, vaak blijven ze gewoon zitten in hun dubbel geparkeerde wagens die blinken en bol staan van beloften van board meetings en conference calls. Even wuiven en wegwezen. Tegen de tijd dat ze aan het einde van de straat zijn, zijn ze al vergeten dat ze een kind hebben.

Meneer Verfaillie laat zijn blik traag over de nummerplaten glijden, en noteert ze alle vier zorgvuldig in zijn schrift. Van een van de platen is hij bijna zeker dat het al de derde keer is dat hij het kenteken noteerde. Hij bladert een paar pagina's terug en ziet zijn vermoeden bevestigd: hij zag de zilveren Audi al drie keer deze maand. De wagen behoort toe aan Kurt Poot, vader van Pilar en Rocco. Het meisje, Pilar, zit in een van zijn klassen. Prachtig kind. Lenig ook, ze gaat moeiteloos over de bok.

Het joch dat ginds op de stoep staat, is een ziekelijk bleek opdondertje. De anderen hebben hun duimen inmiddels op hun spelcomputer losgelaten, maar Rocco doet niks. Af en toe veegt hij met de mouw van zijn jas zijn neus schoon. De naam stuitert door zijn hoofd als een balletje in een flipperkast. De bespottelijke namen die ouders hun kinderen de laatste jaren geven. Rocco. Kenji. Otta. Yoni. Bente. Lente. Jente. Sterre. Joppe. Akke. In godsnaam. Akke wat? Akke tuut tuut?

Vooraf Yoni's doen hem huiveren sinds hij in de wachtkamer van zijn huisdokter in een vrouwentijdschrift las dat 'yoni' Sanskriet is voor vagina. Dat verdomde tijdschrift. Het zweet breekt hem opnieuw uit als hij terugdenkt aan

het artikel, waarvan de illustraties – onschuldige illustraties, het waren niet eens foto's – hem prompt een erectie hadden bezorgd. De wachtkamer zat bomvol die avond en hij was bijna aan de beurt toen het hem overkwam. Hij had het tijdschrift over zijn schoot gelegd en was in gedachten olympische disciplines alfabetisch beginnen te rangschikken, maar de tekeningen van de gapende yoni's waren voor zijn ogen blijven dansen. Hij had overwogen om zich uit de voeten te maken, maar de afstand die hij moest afleggen om de deur te bereiken was relatief groot en de stof van zijn trainingsbroek vreselijk dun.

Uiteindelijk was hij naar het toilet op de gang gespurtd, waar hij even in dubio geweest was over wat hij zou doen. Hoewel de kans miniem was dat de andere patiënten in de wachtkamer hem konden horen, had hij het zekere voor het onzekere genomen en had hij, zittend op de pot, enkele braakgeluiden gemaakt – hij zat tenslotte in de wachtkamer van een dokter. Daarbij was zijn blik op de papieren zakjes gevallen die bedoeld waren om maandverband en tampons in te werpen, waardoor hij opnieuw aan de zalmkleurige yoni's in het tijdschrift moest denken. Met een diepe zucht en een verbeterd gezicht had meneer Verfaillie zich overgegeven. Hij liet zijn broek zakken en sloeg weinig gemotiveerd maar snel en efficiënt de hand aan zichzelf.

Het is bijna halfnacht als er aan de andere kant van de leraarskamer eindelijk gestommel klinkt en de lichten met een luide zucht worden aangestoken. Meneer Verfaillie hoeft niet op te kijken om te weten dat het Ludo Tegenbos is die, zoals gewoonlijk te laat en naar alle waarschijnlijkheid nog halfdronken van het weekend, het lokaal

binnen komt gestrompeld. Van al zijn collega's veracht hij de oude wiskundeleraar met zijn vette pens en schilferige ringbaardje het meest.

Meneer Verfaillie hoort hoe de wiskundeleraar het reservoir van het koffiezetapparaat vult met water. Hij kijkt op zijn horloge, zijn tanden knarsen over elkaar op het ritme van de secondewijzer. Nog twee minuten en de schoolpoort moet opengemaakt worden. Kan hij dit weer laten gebeuren?

Meneer Verfaillie kijkt naar de vier carrièrekinderen die nog altijd als verstijfd op de stoep voor de schoolpoort staan, elk verdiept in hun spel, behalve Rocco, die met overgave zijn neus staat te snuiten. In de hoek van het lokaal klinkt het geluid van een filterzakje dat in de filterhouder geplaatst wordt. Dan het deksel dat van het blik met koffie wordt getild. Meneer Verfaillie beeldt zich in hoe de wiskundeleraar met trillende handen schepjes koffie neemt, één schepje, twee schepjes, drie schepjes. In gedachten rekent hij uit hoeveel tijd er nog is. Het kost Tegenbos minstens vier minuten om aan de schoolpoort te geraken. Vier minuten, dat zijn er twee te veel: volgens het reglement opent de school om exact halfacht. Meneer Verfaillie haalt diep adem en laat zijn nek kraken, één keer links, één keer rechts. Hij hoort zijn collega luid naar adem happen.

'Verfaillie, ik schrik me een ongeluk! Wat sta jij daar te doen, man?'

Meneer Verfaillie kijkt zijn collega minzaam aan. De wiskundeleraar, haast twee koppen kleiner dan hijzelf, draagt een gebreide mouwloze vest over een beige hemd waarvan de mouwen te lang en te breed zijn. Het bruine

jasje zit strak om zijn buik, de knopen staan op knappen. Meneer Verfaillie kijkt vol afgrijzen naar de bulkende bult van zijn collega en denkt tevreden aan zijn eigen, strakke torso, het resultaat van een ijzeren discipline. Hij wappert even met zijn schrift in de richting van de wiskundeleraar, die een rammelende sleutelbos uit zijn broekzak vist en eindelijk aanstalten maakt de schoolpoort te gaan openen.

'Bezig met een kleine steekproef, Ludo.'

Als de wiskundeleraar eindelijk de poort heeft bereikt, sluit meneer Verfaillie het raam van de leraarskamer en slaat hij zijn schrift weer open. Hij noteert dat Tegenbos vandaag drie minuten te laat de schoolpoort heeft geopend.

Op de fiets had ze het koud gehad, maar nu was Pilar blij dat ze vanochtend op het laatste nippertje had besloten haar dikke panty's te vervuilen voor de witte kniekousen van fijn katoen die haar benen extra bruin maakten.

Ze zat op een bankje, geflankeerd door twee vriendinnen, en merkte verrukt op dat het licht van de zonnestralen de blonde donshaartjes op haar bovenbenen glinsterend goud kleurden. Haar lange hals en gezicht reikten naar de zon en ze sloot haar ogen, terwijl ze op de tast de handen van haar vriendinnen zocht en er zachtjes in kneep. De meisjes zuchtten in canon terwijl ze zich laafden aan het lentelicht. Nochtans had Pilar geen reden tot klagen. Het was een uitzonderlijk donker en koud voorjaar geweest, behalve voor haar. In de krokusvakantie was

ze een week met haar vader naar Fuerteventura geweest, de paasvakantie had ze met haar moeder in Marbella doorgebracht. Ze had er dagen na elkaar op het strand gelegen, de bandjes van haar bikinitopje om de zoveel tijd verschuivend, zodat ze zeker geen witte strepen op haar schouders zouden achterlaten. Niet dat een paar strepen hier iets zouden uitmaken – hier zat haar lijf vijf dagen per week netjes verpakt in het ouderwetse schooluniform dat ze allemaal zo hartsgrondig haatten. De handigste meisjes kropen achter de naaimachine om hun vormeloze blazers stiekem een paar centimeter in te nemen, net genoeg om hun taille te accentueren. In de zomer gingen de dassen wat losser en werden van de hemden extra knoopjes opengezet, en in elke schoolcarrière kwam er een moment waarop de meisjes hun zedige behaaitjes voor plagerige kanten exemplaren verruilden, die fel afstaken tegen hun witte hemden.

Met haar ogen nog gesloten trok Pilar de tailleband van haar rokje iets hoger, tot de zoom van haar uniformrok bijna de grens van het fatsoen overstak. Een plotse schaduw deed haar even rillen.

‘Ik zie je onderbroek.’

Pilar kneep haar ogen tot spleetjes en taxeerde geërgerd haar broer Rocco, die luid snuivend een lading snot probeerde weg te slikken. Haar vriendinnen keken nadrukkelijk de andere kant op. Ze moest hem snel zien weg te krijgen.

‘Je staat in mijn zon, debiel.’

‘Heb jij een zakdoek? Ik ben een zakdoek vergeten.’

‘Wat is dat dan?’

Ze wees naar een witte prop in zijn hand. Wat haatte

ze haar broertje soms, met zijn ziekelijke kop en zijn waterige ogen.

‘Die heb ik van iemand geleend, maar hij is kletsnat. Ik heb een nieuwe nodig.’

Pilar dacht aan de zakdoeken die ze in haar beha had zitten, twee in totaal. Ze kon er onmogelijk eentje uithalen om aan haar broertje te geven, want dan zou de boel uit balans raken, en ze allebei tevoorschijn halen, was helemaal ondenkbaar. Ze rommelde in de zakken van haar blazer, waar ze op de tast een gebruikt papieren zakdoekje vond – een klein, hard propje waar nauwelijks nog iets mee aan te vangen viel. Ze hield het tussen duim en wijsvinger en gaf het aan haar broer, die het dankbaar aannam.

‘Waar was jij trouwens, vanochtend? Heeft papa je gebracht?’

Rocco knikte. Omdat het hem niet lukte de prop uit elkaar te krijgen zonder hem te scheuren, maakte hij er twee kleine propjes van die hij in zijn neusgaten stak. Pilar keek hem vol afgrijzen aan. Ze had zin om te gillen, wat ze thuis ook zou doen. Ze probeerde hem weg te duwen met haar been en raakte zijn dij.

‘Je staat nog altijd in mijn zon, kalf.’

Rocco ging eindelijk opzij. Pilar maakte een holle rug en hernam haar positie, haar neus fanatiek in de lucht. Haar vriendinnen volgden haar voorbeeld, blij dat ze een reden hadden om niet meer naar het kind met de volgepropte neusgaten te moeten kijken.

‘Komt papa je ook weer halen straks?’ vroeg ze zonder hem aan te kijken.

‘Nee, ik rij met de mama van Finn mee.’

Pilars hart sloeg een tel over, en het plotse kraken van de bank verried dat ook haar twee vriendinnen weer alert waren.

Haar kleine broertje was eerder dit jaar zo vaak ziek geweest dat hij na de paasvakantie een klas was moeten zakken. Hij zou zijn jaar toch moeten overdoen, dus lieten ze hem al wennen aan zijn nieuwe klasgenootjes, met de goedkeuring van de schoolpsycholoog. Pilar had tot vandaag niet beseft dat dat betekende dat Rocco nu in de klas zat bij Finn Davis, die op zijn beurt het kleine broertje was van David Davis. David had tot vorig jaar elk meisjeshart op deze school sneller doen slaan, ook het hare. Hij was twee jaar ouder en had altijd over haar heen gekeken. Soms letterlijk, Pilar was lang klein en fijn gebleven, en tegen de tijd dat ze eindelijk de groeispuurt kreeg waar ze om gebeden had, was David klaar met de middelbare school. Hij was in het kielzog van zijn vader, een geboren en getogen Brit, geneeskunde gaan studeren in Londen. Pilar kwijnde weg bij de gedachte dat ze haar droomprins niet meer zou zien, maar had het al snel te druk met het afwimpelen van de horde aanbidders die na de zomer rond haar ranke lijf cirkelden. Ze was altijd al knap, maar toen ze in september aan haar vijfde middelbaar begon, was ze oogverblindend. Ze was het werk van God, zei haar moeder vaak, en omdat ze ergens had gelezen dat Gods werk nooit klaar was, knielde Pilar elke avond naast haar bed en bad ze met overgave. Misschien kon God haar nog een B-cup geven.

Pas nadat ze een afgebroken tak had gevonden en het beest, balancerend op één been, in de gracht had willen rollen, had Linda gezien dat de kat een halsbandje droeg. Er hing een zilverkleurige amulet aan, waar in krullerige letters het woord 'Mini' gegraveerd stond. Dat had de zaak in één klap gecompliceerd. Een anonieme kat had ze zonder verpinken kunnen dumpen, maar dit beest zou vast gezocht worden. Ze zou nooit vergeten hoe een van haar burens vorig jaar een beloning van honderdvijftig euro wilde uitreiken aan wie haar de verdwenen hamster van haar zoontje bezorgde.

Linda herinnerde zich hoe ze had gevochten tegen de verleiding om haar buurvrouw te belazeren – een nieuwe hamster kostte amper vijf euro, en zagen die beesten er niet allemaal hetzelfde uit? Ze zuchtte. Een nieuwe Mini vinden zou heel wat moeilijker zijn, en meer kosten dan vijf euro. Ze zag het al gebeuren, de klopjacht op Mini, en de daaropvolgende heksenjacht op Mini's moordenaar. Linda besloot dat er niks anders op zat dan alle sporen uit te wissen. De kat mocht en kon niet in de gracht belanden. Ze zou het lijk meenemen en het in de veilige beslotenheid van haar tuin begraven.

Vastberaden schopte ze haar andere schoen uit, ze had geen tijd te verliezen. In haar auto vond ze een plastic boodschappentas, die ze plat op de grond legde, vlak naast de kat. Met één hand hield ze de tas open, in de andere hand hield ze de afgebroken tak vast waarmee ze het lijk tevergeefs in de zak probeerde te duwen. Het lichaam van de kat woog een ton. Linda dacht na. Ze moest haar tactiek bijsturen, vechten met de wapens die ze had. Ze schoof de tak onder de kat als een hefboom,

maar bij de eerste poging al brak hij onder het gewicht van Mini, die allesbehalve mini was. Linda sloeg een fractie van een seconde in paniek. Misschien was Mini wel een hond? Ze raapte een stuk van de tak op en porde een paar keer in het lijf zonder goed te weten wat ze verwachtte. Geblaf? Er gebeurde niks en Linda dwong zichzelf voort te maken. Wat maakte het ook uit, het beest was dood, en het moest daar weg. Zij moest daar weg. Het zweet parelde inmiddels op haar voorhoofd. Hoorde ze in de verte een auto? Ze verstijfde. Godverdomme ja, er kwam een auto aan! Zonder nadenken greep ze Mini met één hand bij het nekvel en propte haar samen met de pumps in de boodschappentas. Ze kon nog net het bloed aan haar hand afvegen aan de achterkant van haar broek, voor de bestuurder van de auto vertraagde en zijn raampje liet zakken.

‘Linda! Wat nu? Heb je autopech, meisje?’

Het was de directeur van haar bank, een zelfingenomen kerel die haar altijd aansprak alsof ze mentaal gehandicapt was. George ging wel eens met hem golfen. Hij liet zijn blik geamuseerd op haar blote voeten rusten. Linda probeerde zich te herinneren welke kleur haar teennagels hadden en hoe lang het geleden was sinds ze voor het laatst naar de pedicure was geweest. Ze wilde hartstochtelijk naar beneden kijken, maar ze durfde niet.

‘Nee hoor, Dennis, niks aan de hand.’

Ze tilde de boodschappentas in de lucht, die gevaarlijk heen en weer zwiepte en haar bijna uit evenwicht bracht.

‘Ik was even gestopt om wat dennenappels te rapen, voor het haardvuur straks.’

‘Het haardvuur? Het is bijna zomer!’

Linda giechelde nerveus.

‘Zei ik haardvuur? Ik bedoel natuurlijk de barbecue. Hoewel, in deze tijd van het jaar kan het ’s avonds nog verraderlijk koud zijn, hoor. Je brengt me op ideeën: misschien moet ik nog een tas vullen. Maken we een gezellig kampvuur op de barbecue.’

De bankdirecteur knikte enthousiast, zijn duim in de lucht. Linda hoopte vurig dat hij zou vertrekken, bang dat haar arm waar de loodzware tas aan bungelde elk moment uit de kom kon schieten. Ze haatte Mini nog meer dan ze een kwartier geleden al deed.

‘Je hebt gelijk meisje, één zwaluw maakt de lente niet. Zeg, is George dit weekend thuis? Het wordt tijd dat ik hem nog eens laat verliezen op het golfterrein.’

Hij sprak de naam van haar man met getuite lippen en een overdreven Britse tongval uit. Is Dzjoodge thuis? Het klonk bespottelijk.

‘Nee, die geeft een gastcollege in Leeds. Hij blijft er dit weekend.’

De bankdirecteur keek op zijn horloge. Eindelijk.

‘Volgende keer dan. Ik moet je laten, meisje, een afspraak met een cliënt. Ik hoop je trouwens deze zomer wat meer op de club te zien.’ Hij keek weer naar haar voeten.

‘Je moet er wel schoenen dragen, natuurlijk.’

Hij knipoogde en vertrok, ingenomen met zijn afscheidsgrapje. Linda wachtte tot de blinkende slee uit haar gezichtsveld was verdwenen en liet de tas met een zucht van verlichting op de grond vallen, haar arm tintelde na van de inspanning. Ze keek omlaag. Op haar teennagels zaten korrelige resten paarse nagellak, en om haar rechtse

kleine teen zat een vuile pleister die was losgekomen. Wat eronder zat, was geen fraai gezicht.

Op de tippen van haar tenen, bang om nog meer schade aan te richten aan haar gehavende voeten, liep ze naar de auto. Moeizaam tilde ze de tas in de koffer, griste een pakje sigaretten en de verzilverde aansteker die ze een paar dagen voordien in de krantenwinkel had gestolen uit het handschoenkastje en nam plaats achter het stuur. Eén lange trek en ze was weer rustig. Ze startte de motor en nam een tweede sigaret, die ze al rijdend oprookte en vlak voor ze haar straat in draaide, uit het raam mikte, nadat ze links, rechts, voor en achter haar had gekeken om er zeker van te zijn dat geen van de burens haar zou zien sluikstorten. Op de oprit zocht ze in haar handtas naar kauwgom, stak drie stukjes tegelijk in haar mond, kauwde een paar seconden als bezeten en spuugde de boel weer uit. Als haar man en kinderen wisten dat ze opnieuw rookte, zouden ze moord en brand schreeuwen.

Ze stond er zelf van te kijken hoe snel ze weer verslaafd was geraakt. Ze gunde zichzelf twee, hooguit drie sigaretten per dag, maar ze voelde dat ze snakte naar meer en sinds haar oudste zoon terug thuis woonde, begon ze zelfs smoesjes te verzinnen. Eergisteren, toen ze samen naar de televisie zaten te kijken, had ze zo'n zin gekregen in een sigaret dat ze geen seconde had gezien van de film waarvoor ze zwaar had moeten onderhandelen met haar zoon. Ze had zich de hele tijd zitten bedenken hoe ze zich geloofwaardig uit de voeten kon maken om te gaan roken. Uiteindelijk had ze zich zogezegd herinnerd dat ze haar agenda was vergeten op de manege. Om geen risico te lopen dat ze betrapt zou worden, was ze echt naar de

manege gereden, waar ze aan de barman had gevraagd of hij haar agenda had gevonden. Dat had hij niet, en dat was niet gelogen. Ze had niet eens een agenda. Ze wilde gewoon een sigaret roken, maar was als de dood om betrapt te worden.

Het is de wereld op zijn kop, dacht ze. Háár ouders hadden hun hele leven gerookt, waar en wanneer ze maar wilden. Zelf had ze zich daar nooit vragen over gesteld, maar haar man had zijn afkeer nooit verstopt.

Ze herinnerde zich nog de commotie na de geboorte van David. Ze was net bevallen en haar ouders waren de eersten die haar thuis kwamen bezoeken. Haar vader had met veel misbaar een dure sigaar opgestoken, eentje die hij al eeuwen bewaarde voor een speciale gelegenheid. Fier als een pauw was hij op zijn eerste kleinkind. George stond in de keuken champagne uit te schenken terwijl David vredig lag te slapen in het antieke wiegje met witte Engelse kant, een weinig subtiel huwelijkscadeau van Auntie Mildred, Georges peettante.

Linda's moeder had Davids handje vast en staarde onafgebroken met mistige ogen van het wiegje naar Linda en weer terug. Ze zou nooit de bom vergeten die ontplofte toen haar man, het dienblad met de glazen champagne krampachtig in beide handen geklemd, het kringelende sliertje rook boven het wiegje van David zag. George, verontwaardigd tot in elke vezel van zijn stijve lijf, beval haar vader onmiddellijk zijn sigaar te doven, terwijl hij het raam van de woonkamer wagenwijd openzette, dat meteen weer dichtgeklapt werd door haar moeder, die nerveus piepte dat haar kleinzoon nog een longontsteking zou krijgen.

‘Een longontsteking? Je bedoelt longkanker!’ had George gebruld. Bijna was het tot een handgemeen gekomen toen haar vader zijn sigaar probeerde af te schermen voor zijn schoonzoon, die verwoede pogingen deed ze in handen te krijgen om ze te kunnen doven. Linda had het tafereel met lede ogen aangekeken, niet zeker wetend hoe ze moest reageren. George was in de regel verschrikkelijk beheerst en gereserveerd – boze tongen zouden hem zelfs onderkoeld durven te noemen. Het was de eerste keer dat ze haar man zo kwaad zag, en het had iets losgemaakt in haar. Haar moeder en haar baby waren beginnen te huilen, maar Linda had alleen nog oog voor de razende *stiff upper lip* van haar man, die ze woest aantrekkelijk vond met een laagje schuim erop.

Ze controleerde de asbak voor ze uitstapte, sloot het handschoenkastje en ging via de garage het huis binnen, recht naar haar dressing, waar ze haar bezwete blouse en vuile broek uittrok, in de wasmand gooide, en ze er weer uittaste. Ze kon de broek maar beter in de vuilnisbak gooien. Die bloedvlek zou ze er toch nooit meer uitkrijgen. Ze trok naar de badkamer, waar ze haar gezicht, oksels en handen waste en zich snel aankleedde.

Tot haar ergernis zag ze dat de spiegel vol strepen stond, maar ze had geen tijd om dat euvel op te lossen. Ze zou de spiegel straks wel opnieuw schoonmaken. Haar jongens hadden de afschuwelijke gewoonte om met hun natte handdoek – of erger, met hun vuile kleren – over de beslagen spiegel te wrijven nadat ze een douche genomen hadden, en dan kreeg je dit natuurlijk. Had ze maar een eigen badkamer, dacht ze, maar zo snel als de gedachte

de kop opstak, wuifde ze ze weer weg. Het had gemakkelijk gekund, dat wist ze. Er was ruimte zat in het huis, en geld was ook geen probleem. Ze vond het eenvoudigweg niet nodig. Zoals ze veel dingen strikt genomen niet *nodig* vond. Linda was niet, zoals George, opgegroeid in een landhuis in Surrey. Ze ging niet jagen in de winter of zeilen in de zomer. Ze was opgegroeid in een simpel rijhuis waarin ze nooit iets te kort was gekomen, maar ook nooit iets te veel had gehad. Twee badkamers voor een gezin van vier personen vond Linda net zo belachelijk als een hond in een kasjmieren truitje.

Ze keek een laatste keer naar haar spiegelbeeld en liep naar de woonkamer, waar ze verwachtte haar oudste zoon te zullen vinden, languit op de zetel. David was echter nergens te bespeuren. Linda inspecteerde het hele huis, om verrukt vast te stellen dat ze helemaal alleen thuis was.

Met zijn rug naar de kleedkamer gedraaid spoort meneer Verfaillie zijn leerlingen met luide stem aan. Het is al de derde keer dat hij ze aanmaant voort te maken, en voor de derde keer op rij wordt hij genegeerd.

De vijfde Latijn-Wetenschappen bestaat uitsluitend uit meisjes, die schijnen te denken dat de les lichamelijke opvoeding dient voor het uitwisselen van tips over ontharingsmethoden, tips om te vermageren, tips tegen cellulitis en tips over tongzoenen. Hij haat deze klas. Jongens kleden zich tenminste om zoals het hoort. Ze trekken hun uniform uit en hun sportplunje aan, klaar. Meisjes maken er een halve paringsdans van. Ze wurmen zich